

„Třicet pět“

Stál na cestě a díval se na to, čemu dřív říkali tábor Krávovna. To známé, hluboko zaříznuté údolí, které si stále dobře vybavoval. Táhle stála kuchyně, tady saloon a vpředu do oblouku stany. To všechno bylo pryč, celé údolí bylo zarostlé skoro dvoumetrovými břízami, trávou a hustým maliním. Byly prázdniny roku 2010 a poslední tábor se tady konal - ano, je to tak - před deseti lety.

Hlavou mu letělo nekonečně vzpomínek. Zatajil dech a oči mu zvlhly. Rychle zamrkal, přece tu nebude před dětma brečet. Měl tu s sebou děti dvě a obě je pevně držel za ruce. Devítiletého Ondru a tříletou Eriku. Protáhli se společně tou houštinou někam doprostřed údolí, kde tušil ohniště. Pořád tu ještě po něm byly stopy.

„Tati, kam si nás to vzal?“, ptal se Ondra. A tak jim začal vyprávět.

Že sem kdysi dávno jezdil každé léto na tábor. To ještě nebyli na světě, ano, správně, na houbách jste byli, Eričko. Nejdřív sem jezdil jako dítě, hráli tu vymakaný hry, třeba boj o vlajku nebo v noci bobříka odvahy. Pak sem začal jezdit jako praktikant a přivedl sem i jejich maminku.

„Měli jsme tu velkou partu kamarádů, vymýšleli jsme dětem hry, hrozně nás to bavilo. Potkali jsme tady i trpaslíčky, jmenovali se Kvíčala a Cvrčala a s těma jsme si taky hráli. Dokonce v zimě jsme sem jezdili, jenom se podívat, jak to údolí tady spí a nemohli se dočkat dalšího léta. No, a právě v zimě jsme tu jednou od trpasličích malých nožiček našli ve sněhu vydupaný nápis Tvoje Mládí a na skále o kus dál pak písmena T a M. No tomu byste nevěřili. A jestlipak víte, jak jsme si říkali?“, zeptal se. „Říkali jsme si Čochtani“. Koukali se na něj oba jak na zjevení. Viseli na něm s otevřenýma pusama. Odmlčel se.

„Tati, a proč už sem nejezdíme? Mně by se taky líbilo ty vobříky“, tázavě se na něj podíval Ondra. „Mně taky, mně taky“, skákala Erička.

Nevěděl, co jim na to říct. Vždycky chtěl, aby ty báječné tábory na Krávovně svým dětem mohl ukázat, aby to samy zažily. Ale nepovedlo se to. Minuly se s tím o pár let, na tábor sem bohužel nikdy jet nemohly. Skončilo to, tábory, Čochtani, všechno. Už nejmíň deset let. Ani vlastně nevěděl proč.

Nadechl se, že jim ještě něco řekne, ale znovu se mu zamlžily oči a tak je radši na chvíli zavřel a počítal do deseti...—

Měl jsem pocit, jako bych někam padal. Trhnul jsem sebou - a otevřel oči. Došlo mi, že jsem usnul a tohle všechno se mi jen zdálo. Žádné vysvětlování, co

to byla Krávovna, vždyť ji všechny tři naše děti dobře poznaly. Zhluboka jsem vydechl. Velká úleva...

Bylo 21.ledna 2017 navečer a já se před chvílí po návratu z lyžování unaven svalil do křesla a na chvíli usnul. Poslední věcí, kterou jsem se zabýval předtím, než mi oči klesly, byla pozvánka na facebooku od Čochtanů, že dnes slaví 35.narozeniny. Páni, to je číslo. Třicet pět... Co v životě vydrží 35 let? Kolik věcí? Kolik přátelství? Kolik vztahů? Málo, pramálo. Čochtani se tomu zdá se úspěšně vymykají. Za všechny ty stovky dětí, které tohle poznaly a stále mohou poznávat, jsem neskonale vděčný...

Tak tedy dneska aspoň na dálku: všechno nejlepší, Čochtani. Všechno nejlepší, Krávovno 😊

Nikdy není pozdě. A vždy je naděje - ne, že to dobře dopadne, ale že děláme věci, které dávají smysl...

Loupís

Na 35.čochtanské narozeniny

21.ledna 2017 v Krkonoších